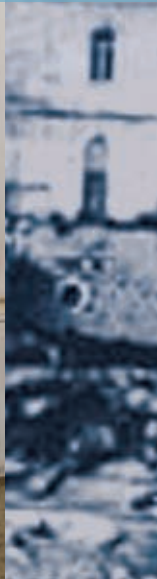

לילה במאי
מאת א. ב. יהושע

לילה במאי

מאת א.ב. יהושע

בימוי: אילן רונן
תפאורה: ערן עצמון
תלבושות: ילנה קלריך
מוסיקה: אורי וידיסלבסקי
תאורה: מאיר אלון

משתתפים:

תרצה לוי: עידית טפרסון
רחל שריד, אימה: דבורה קידר
אבינועם שריד, אחיה: יובל סגל
ד"ר אסף לוי, בעלה הנוכחי: דב רייזר
עמיקם גלעד, בעלה לשעבר: שרון אלכסנדר
נועה: נלי תגר
נעמי, בעלת גרדיה בתל-אביב:
טטיאנה קנליס-אולייר

הקלטות:

קריינות "מזמור לאסף": עמיקם גורביץ'
מבזקי חדשות: צבי סלטון
כתבת בראיון מוקלט: נועה גודל

מנהל הפקה: ליאור אלמגור
עוזרת במאי: נועה בוקר

עריכת תכניה: רות טון-מנדלסון
תחקיר וכתובה: מעין ויין
צילום: גרדאר אלון
עיצוב תכניה: הדס צוקרמן
הפקת תכניה: McCann Erickson

הצגה ראשונה: 22 באוקטובר 2009, אולם אריסון
משך ההצגה: שעתיים וחצי, כולל הפסקה

תודה מיוחדת למילא"ה - המרכז הישראלי לתיעוד
אמנויות הבמה באוניברסיטת תל-אביב.

A Night in May By A.B. Yehoshua

Director: Ilan Ronen
Set Designer: Eran Atzmon
Costume Designer: Yelena Kelrich
Music: Ori Vidislavsky
Lighting Designer: Meir Alon

The Cast:

Tirzah Levin: Idit Teperson
Rachel Sarid, her mother: Dvora Keidar
Avinoam Sarid, her brother: Yuval Segal
Dr. Assaf Levin, her husband: Dov Reiser
Amikam Gilad, her ex-husband:
Sharon Alexander
Noa: Nelly Tagar
Naomi: Tatiana Kanelis-Olier

Production Manager: Lior Almagor
Assistant Director: Noa Boker

Program Editor: Ruth Tonn-Mendelson
Research and Writing: Maayan Wayn
Photography: Gerard Allon
Graphic Design: Hadas Zukerman
Production: McCann Erickson

Opening: 22 October, 2009, Arison Theatre.
Length: Two hours, 30 minutes, including interval

Special thanks to The Israeli
Documentation Center for The Performing Arts.

120 מטוסים מצריים הושמדו

דה התעופה באל-ערש נהפך לע"חרבות, מודיע.. קול"ישראל" בשידור ערבי
שר הבטחון משה דיין לצה"ל ולאומה: אויבינו רבים, אך נוכל להם

הודעת שר הבטחון
אל חיילי צה"ל

הודעת שר הבטחון משה דיין לצה"ל ולאומה: אויבינו רבים, אך נוכל להם

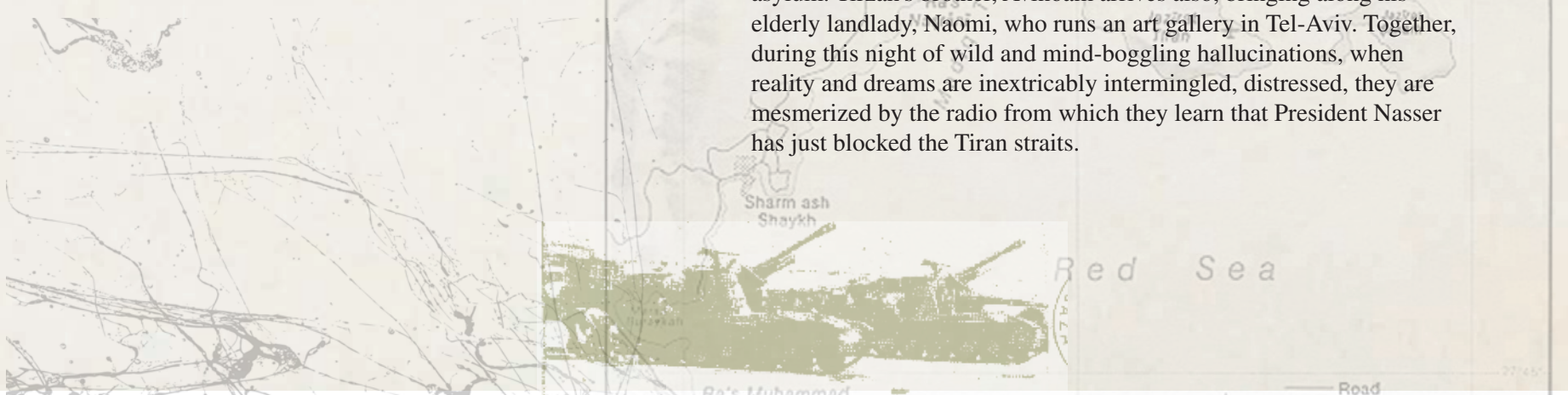
המחזה

בתקופת ימי ההמתנה המתוחים ערב מלחמת ששת הימים מתכנסת משפחה ירושלמית בביתה שברחביה. האם הזקנה הוזה כי היא רואה פליטים קטנים ישנים על מדרגות ביתה והיא כמעט שדורכת עליהם. בתה, תרצה, מארחת את בעלה לשעבר, עמיקם, שחדל לכתוב שירה ועתה הוא שב מאפריקה כדי להתגייס למלחמה הקרבה. בעלה הנוכחי, דר' אסף לוין, כמעט אינו נמצא בבית והוא מרותק לעבודתו כפסיכיאטר בבית החולים. גם אחיה של תרצה, אבינועם, מגיע ועמו בעלת הבית המבוגרת שלו, נעמי, המחזיקה גלריה בתל אביב. יחדיו, בלילה טרוף הזיות, שהמציאות והחלום מתקיימים בו כאחד, הם מרותקים בחדרה למקלט הרדיו, על רקע סגירת מיצרי טיראן על ידי נאצר, נשיא מצרים והתממשותה של מלחמת ששת הימים.

The Play

In those days of tense bidding of time for what is to come next, a Jerusalem-based family gathers in their home in Rehavia, Jerusalem. The old mother has hallucinated young refugees who have fallen asleep on the staircase of her house, on whom she almost steps. Her daughter, Tirzah, hosts her ex-husband Amikam, who has stopped writing poetry and has just returned from Africa to take part in the coming war. Tirzah's present husband, Assaf, is hardly ever at home these days, being grounded to his job as psychiatrist at the asylum. Tirzah's brother, Avinoam arrives also, bringing along his elderly landlady, Naomi, who runs an art gallery in Tel-Aviv. Together, during this night of wild and mind-boggling hallucinations, when reality and dreams are inextricably intermingled, distressed, they are mesmerized by the radio from which they learn that President Nasser has just blocked the Tiran straits.

הגבולות הפרוצים בין האישי ללאומי

הרשו לי לפתוח בסיפור אישי. ב"לילה" עצמו, הלילה שבין ה-22 ל-23 במאי 1967 שבו הכריזו בסיני שליט מצרים, גמאל עבדול נאצר, על סגירת מיצרי טיראן לשייטת ישראל ובזה קבע סופית את הכרחיותה של מלחמת ששת הימים, לא הייתי בישראל. אשתי, אנוכי ובתנו בת השנה היינו רחוקים מאד מגבולות ישראל. ולכן הגבול הפרוץ והשביר בין האישי לבין הלאומי יוכל אולי להסתבר במקרה שלי בבהירות מחדדת ביותר.

בין השנים 63 ו-67 התגוררנו בפריז, לצרכי לימודים ועבודה. אני הייתי שליח בארגוני הסטודנטים היהודים באירופה ואילו אשתי למדה פסיכולוגיה קלינית. את עבודת הדוקטוראט שלה היא השלימה במאי 67 ובחמישה עשר לילולי היא אמורה הייתה להגן על התיזה שלה שלאחריה חזרנו סופית לארץ.

והנה, בין סוף הלימודים ובין השיבה הסופית לארץ נפרדנו מאירופה בטיול קטן בספרד. העמסנו את עצמנו בפיאט הקטנטונת שלנו ואת הגבול לספרד עברנו בחמישה עשר למאי עם כניסת צבאות מצרים לסיני. ובמשך כמה ימים טיילנו בשלוות נפש בספרד. לפעמים בבית מלון הבהבו על מסך הטלוויזיה תמונות של חיילים וטנקים שנראו קצת מוכרים אבל כיוון שלא הבנו מילה בספרדית הם נעלמו בלי לעורר בנו שום דאגה. וכך בשלוות רוגע אישית ובהנאת הטיול בשכיות החמדה של ספרד, הלכה והשחירה עננת המלחמה והאיום מבלי שהיינו כלל מודעים לה (באותה תקופה טלפונים בין יבשתיים היו מסובכים ונדירים) בוקר אחד במלון בעיירה קטנה אני מגלה עיתון צרפתי ועליו מתנוססת הכותרת שאמש סגרה מצרים את מיצרי טיראן לשייטת ישראל. ובבת אחת, במרחק אלפי קילומטרים מישראל פרצה והציפה חרדת סולידאריות לאומית שקורעת לגזרים את שלוות ההווה האינטימית המשפחתית. ובהינף של כותרת עיתון מערבבת באופן נחרץ את האינטימי עם הלאומי.

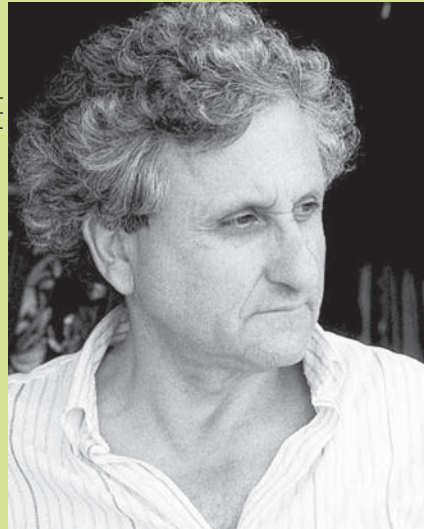
הדרמה והמכניזם של הסימביוזה המהירה הזאת על מחדליה ונפלאותיה, על השתלבותה בתוך סבך הבעיות האישיות והדרך שבה היא מתפקדת שם ריתקה אותי מאז כנושא. ובמיוחד עניינו אותי האופן שבו אדם משליך את בעיותיו האישיות, פחדיו ותסכוליו תוקפנות או פחדנות אישית בפרשנות שהוא נותן למציאות הפוליטית. ואכן אותו ניצוץ שהכה בי בבוקר ה-23 במאי 1967 בבית מלון קטן בספרד הוא שעורר אותי, כמה חודשים לאחר מכן, לשבת ולכתוב את המחזה הראשון שלי על אותו לילה בבית משפחה ירושלמית, לילה שלא הייתי בו בישראל ורק דמיינתי אותו.

מבחינה זו מלחמת ששת הימים היא דוגמא קלאסית לדרך המורכבת והעמוקה שבה נעשתה הסימביוזה בין הלאומי לאישי ועד היום יותר מארבעים שנה אנו חשים בתוצאותיה. מלחמת השחרור באה כהתפתחות אחרונה במאבק ממושך על חלוקת הארץ ועם עזיבת הבריטים נהפכה לאיום קיומי טוטאלי, במובן מסוים מלחמת ששת הימים שידרה אף היא איום טוטאלי דומה, אבל איום שהגיע במפתיע, לאחר שנים שלווה יחסית. אבל בניגוד להפתעה של מלחמת יום הכיפורים שנמשכה שעות ספורות בלבד הייתה זו הפתעה איטית יחסית שנמשכה שלושה שבועות, מתעכלת לאיטה בתודעה ומתנודדת בין שלום ומלחמה עד שהוכרעה כמלחמה הכרחית באותו לילה של סגירת המיצרים הוא "הלילה במאי..."

עד עצם היום הזה עומדת מלחמת ששת הימים כצומת מרכזית וחשובה ביותר, קו פרשת המים לגבי המאבק הנמשך על אופי הזהות הישראלית ועל גבולותיה, מאבק שעדיין אנו נמצאים בעיצומו.

כשכתבתי את המחזה ב-1968 לא יכולתי לשער את כל השלכותיה העמוקות של המלחמה הזו על זהותה וגורלה של החברה הישראלית, אבל כנראה חשתי בלא מודע את עוצמת הנירוחות שעלולות להשתחרר דרכה, ולכן יצרתי בדמיוני משפחה ירושלמית כה מסובכת שתוכל לנבא ולבטא אותה.

צילום: מטי קוקין

אברהם ב. יהושע, מבכירי הסופרים ואנשי הרוח בישראל בעל פרס ישראל ב-1995. נולד ב-1936 בירושלים, דור חמישי בישראל. בוגר האוניברסיטה העברית בפילוסופיה וספרות, ושימש במשך שנים רבות כפרופ' לספרות עברית וכללית באוניברסיטת חיפה וכן כפרופ' אורח לתקופות קצרות באוניברסיטאות רבות בארה"ב, פריז ורומא.

יצירותיו כוללות סיפורים, רומנים, מחזות, תסריטים וליברית לאופרה. כמו כן פורסמו קבצי מאמרים בענייני ספרות ובענייני השעה. יצירותיו תורגמו ליותר מ-28 שפות שונות וזכו לפרסים רבים בארץ ובעולם.

יותר מעשרה סרטים לקולנוע ולטלוויזיה נעשו על פי יצירותיו, וכן נעשו עיבודים רבים לתיאטרון. עבודות מחקר רבות נכתבו על יצירותיו בארץ ובעולם, וחמישה ספרי מחקר התפרסמו עד עתה על ידי אנשי אקדמיה בישראל ובעולם.

המחזה "לילה במאי" נכתב ב-1968 מיד לאחר מלחמת ששת הימים (ר' דברי המחבר על נסיבות כתיבתו של המחזה הזה) ומיד זכה להצלחה רבה. ההפקה הנוכחית של המחזה ב"הבימה" היא ההפקה הרביעית בישראל. כמו כן הועלה המחזה לאחרונה באיטליה ובארה"ב.

בין יצירותיו החשובות: הרומנים: "המאהב", "גירויים מאוחרים", "מולכו", "מור מאני", "השיבה מהודו", "מסע אל תום האלף", "הכלה המשחררת", "שליחותו של הממונה על משאבי אנוש" ו"אש ידידותית". קבצי הסיפורים: "מול היערות" ו"מסע הערב של יתיר".

המחזות: "טיפולים אחרונים", "חפצים". קבצי המאמרים: 'בזכות הנורמאליות', 'אחיזת מולדת', 'וכוחה הנורא של אשמה קטנה'.

"העמסנו את עצמנו בפיאט הקטנטונת שלנו ואת הגבול לספרד עברנו בחמישה עשר למאי עם כניסת צבאות מצרים לסיני"

הפקות קודמות

תיאטרון בימות, 1969

בימוי: יוסי יזרעאלי.
שחקנים: גילה אלמגור, יעל אביב, אמיר אוריין, אלישבע מיכאלי, רחל מרכוס, שמואל עצמון, עודד תאומי.

תפאורה: דני קרוון.
תאורה: בן-ציון מוניץ.
מוסיקה: מיכאל סגל.

המחזה נכתב ביזמת יעקב אגמון.

התיאטרון העירוני חיפה, 1981

בימוי: עמית גזית.
שחקנים: מרים גבריאלי, עמי וינברג, מיכאל כפיר, שוש מרציאנו, דבורה קסטלנץ, זאב רווח, לאורה ריבלין.

תפאורה ותלבושות: אלי סיני.

תאורה: מאיר וקרט.
מוסיקה: רפי קדישזון.

תיאטרון החאן הירושלמי, 1988

בימוי: רוני ניניו.
שחקנים: יהודה אלמגור, גילי בן-אוויליו, אילן חזן, טוביה טאבי, אורה מאירסון, דבורה קידר, עליזה רוזן.
תפאורה: משה שטרנפלד.
תלבושות: ענת מסנר.
תאורה: ג'ודי קופרמן.
מוסיקה: שמוליק נויפלד.

תיאטרון "בימות", 1969

"התיאטרון העירוני חיפה", 1981

"התיאטרון העירוני חיפה", 1981

"תיאטרון החאן הירושלמי", 1988

תיאטרון "בימות", 1969

מלחמת ששת הימים ועידן ימי ההמתנה

המחזה מתרחש בלילה שבין ה-22 ל-23 במאי, 1967, הלילה בו הכריז נשיא מצרים, גמאל עבד אל נאצר, על סגירת מיצרי טיראן ב"תקופת ההמתנה" שקדמה למלחמת ששת הימים

בעורף

הנחת העבודה בצמרת המדינית-ביטחונית הייתה שישראל אינה מסוגלת להחזיק מעמד, מבחינה כלכלית, בגיוס ממושך של כוחות המילואים. ואולם, מערכת אספקת המזון והמצרכים החיוניים לא קרסה בימי ההמתנה והציבור שנותר בעורף נהג באיפוק רב. רבים התנדבו לסייע בהסעות, בחלוקת מזון, בהכנת מקלטים ובחפירת שוחות למסתור באזורי מגורים חסרי מקלטים, במפעלים, בקיבוצים ועוד. מכוניות עברו "האפלה חלקית" של הפנסים לנסיעה בחרום, והוכנה האפלה בחלונות הבתים, כדי להקשות על הפצצה לילית אווירית של מטוסי אויב. אמנים חזרו מחו"ל והתנדבו לצאת לברר את החיילים בבסיסים. חלוקת דברי הדואר והעיתונים, שהופיעו בשני דפים בלבד, בשל גיוס פועלי הדפוס, נעשתה על-ידי תלמידי בתי-ספר. האווירה הייתה של אחווה ועזרה הדדית. הידיעות מהחזית ומההכנות הצבאיות רדפו זו את זו במהירות ובכל פינה ניתן היה לראות אזרחים צמודים למכשירי הרדיו, מאזינים בדומיה לכל פיסת מידע, ולפרשנותו המשודרת של חיים הרצוג, שהרים תרומה מכרעת לחיזוק רוחו של הציבור. כמעט מכשירי הטלוויזיה שהיו אז במדינה ניתן היה לקלוט את שידורי הטלוויזיה המצרית, על תהלוכות הראווה שנערכו בעריה ועל הנאומים חוצבי הלהבות של מנהיגה.

בחזית

ב-15.5.1967 הגיעו ידיעות ראשונות על כניסת כוחות מצרים לסיני. למחרת, כשנאצר תבע ממוזכיר האו"ם, או טאנט, פינוי כללי של כוח החירום של האו"ם מאדמת מצרים, החל בישראל גיוס מילואים הדרגתי, שהושלם ב-19.5, לאחר שכוחות האו"ם עזבו את סיני ורצועת עזה. כ-300 אלף חיילי צה"ל היו ערוכים בחזית המצרית בהמתנה מתוחה להחלטת הממשלה בירושלים. כאשר קרא נשיא ארה"ב, ג'ונסון, לאיפוק מצד ישראל, נענה אשכול והודיע מעל בימת הכנסת כי אין פניה של ישראל למלחמה, אך המצרים לא שעו לקריאתו. באותו הלילה סגר נאצר את מצרי טיראן למעבר ספינות ישראליות: "המים במצרי טיראן הם שלנו ואם מנהיגי ישראל והגנרל רבין רוצים במלחמה - אהלן וסהלן... כוחותינו מצפים להם". מעשהו של נאצר זכה לאהדה רבה בעולם הערבי, שקרא בהפגנות המוניות למלחמה בישראל וחיסולה, ולגיבוי מוחלט מבריה"מ. הכוחות המצריים בסיני מנו 130,000 חיילים בשבע דיוויזיות ובראשית יוני נחתמו הסכמים לשיתוף פעולה צבאי בין מצרים לבין ירדן, סוריה ועיראק.

חרדה קיומית ותחושת איום ממשי של פלישה ירדו על המדינה. הציבור הישראלי חש חוסר ביטחון בממשלה ובאשכול, שנתפסו כנוהגים בהססנות בסוגיית המתקפה מול האיום המתגבר. יחד עם משה דיין כשר בטחון, ומנחם בגין ויוסף ספיר מן האופוזיציה, הקים אשכול את ממשלת האחדות הראשונה בישראל, "ממשלת ליכוד לאומי". כשהתברר שהפעילות המדינית למניעת המלחמה נכשלה ואין מנוס מפעולה צבאית, הביעו האמריקאים הסכמה שבשתיקה לפעולה נגד מצרים.

המלחמה

המלחמה בין ישראל לבין מצרים, ירדן ועיראק, החלה בתקיפה ישראלית שהנחיתה מכה מקדימה על חיל האוויר המצרי ב-5.5.67. המלחמה ארכה ששה

ימים, במהלכה כבש צה"ל שטחים נרחבים בסיני ורצועת עזה מידי מצרים, רמת הגולן והחרמון מידי הסורים, ויהודה ושומרון ומזרח ירושלים ובתוכה העיר העתיקה מידי ממלכת ירדן. השטח שנכבש היה גדול פי שלושה משטח של ישראל.

השלכות מדיניות

מבחינה דיפלומטית, מדינות רבות האשימו את ישראל בתוקפנות וניתקו עימה קשרים, בעיקר בגוש הסובייטי ובאפריקה. צרפת, בעלת ברית וספקית נשק עיקרית של ישראל עד אז, והטילה אמברגו על משלוחי נשק ערב המלחמה. עם זאת, רוב עמי המערב חשו אהדה עצומה לעם היושב בציון על גודל ניצחוננו, בעיקר בשל המלחמה הקרה ותמיכת בריה"מ בערבים. מדינות ערב ספגו השפלה קשה, בעיקר המשטר המצרי ונאצר, ובתום המלחמה הן הכריזו בוועידת חרטום על "שלושת הלאומים": לא שלום עם ישראל, לא משא ומתן עמה ולא הכרה בה.

מבחינה לאומית, תוצאות המלחמה הביאו להסרת תחושת האיום הקיומי ולתמריץ לפיתוח כלכלי לאחר שנות מיתון רבות. הקמת יישובים, בסיסי צבא ושדות תעופה, פיתוח התיירות והשימוש בשדות הנפט בסיני האיצו את צמיחת המשק הישראלי ושגשוגו בשיעור חסר תקדים עד אז. המוראל הלאומי הרקיע שחקים ואלבומי תהילה לטייסים ולמשחררי ירושלים תפסו מקום של כבוד בכוננית הספרים הביתית.

עריכה: מעין ויין

לילה במאי כאן, שם ובכל מקום

פרופ' שמעון לוי

ב'לילה במאי' נשמר איזון מרתק בין המקומי-הישראלי ובין הנפשי-האנושי והכללי. א"ב יהושע בודק במחזה זה את האמינות האומנותית הפנימית שלו לעומת האותנטיות החברתית, האקטואלית והפוליטית. שני סוגי האותנטיות האלה נשקלים זה כנגד זה בעוד המחבר מקשה על עצמו: הוא מניח לשניים אלה לשחק לפניו בתנאי המעבדה של הבמה, והרי דווקא התיאטרון נוטה חסד לספציפי, ללוקאלי. בעיקר התיאטרון הישראלי.

אחרי שנקלף מהמחזה נסיבות של זמן, מקום, הווי, מלחמה מסוימת מאוד (1967), רחוב מסוים בשכונת רחביה בירושלים בתאריך מסוים ובעל משמעות רבה לקבוצה קטנה של אנשים; האם יישאר עד משהו? יהושע אומר: ...המלחמה היא מצוקה ממשית, רצינית... קטליזטור טוב למצוקות אחרות, פנימיות יותר, רוחניות יותר... האם באמת קיים "אני" עירום, חופשי ועצמאי? יהושע מחצין מעצמו שבע דמויות ברמות-תודעה שונות והן המחפשות עתה את עצמן/עצמו אכן כמו קליפות השואפות אל הגרעין - להגיע דרך התרבות היהודית, מדינת-ישראל, ירושלים, המשפחה, השכונה, הבית, האימה והבדידות וההליכה על פי-תהום שבין השפיות והטירוף - להגיע אל מה ומי שהן אמורות להיות בעיני עצמן. במחזה מתגלה מוקד, מין גרעין למעגלי התייחסות המתרחבים והולכים. בתוך אלה, דרכי-ההבעה התיאטרוניות הן הקליפות שאותן מבקשות הדמויות להשיר. אמנם יהושע ידוע בנטייתו אל הפרשנות הפסיכואנליטית, אבל נדמה שהתשובה שהמחבר באמת עורג אליה היא רוחנית, לא רק נפשית. מכאן נובעת ההקצנה מעניינת בלילה במאי: מצד אחד סחיפה חזקה לפירוש הכללי-אוניברסאלי ברוח כמיהות תנאטיות וארוטיות ומצד שני נמצא גם בסיס מוצק לפרשנות פוליטית-חברתית ישראלית, מקומית לחלוטין.

כבר העמוד הראשון של המחזה (או של התכנייה בתיאטרון, קודם שעולה המסך) מתנה באופנים שונים קהל-"בית" לעומת קהל-"זר". הנה שמו של המחזאי יאמר ודאי משהו להרבה ישראלים המכירים את יצירותיו הקודמות של יהושע. מחזה חדש שלו אכן עורר ציפיות רבות. גם שמו של מחזה יכול להיות סתמי או רומנטי, ולהוות חלק מהמשמעות כולה של היצירה. "לילה", למשל, מזמין אסוציאציות ש"יום", כמובן, אינו מציע. "מאי" הוא ראשית הקיץ בחצי הכדור הצפוני. מי שמשיך וקורא לומד שמדובר בלילה שבין ה-22 וה-23 במאי, 1967, ומיד נפקחו קצת יותר עיניהם של ישראלים הנזכרים בתקופת סגירת מצרי טיראן (בבוקר ה-23) וכניסת הצבא המצרי לסיני, ותקופת המתח וההמתנה לפני פרוץ מלחמת 67. לילה במאי הוא שם רומנטי, רווי-משמעות, בעיקר לישראלי. זרים יאלצו להסתפק באסוציאציות תרבותיות כלליות כגון תחילת החום

רשימת הדמויות במחזה או בתכניה גם היא אינה עניין סתמי. לאוזן עבריה רגישה שמות הדמויות ב'לילה במאי' מעלים רגשות: תרצה לוי, אבינועם שריד, עמיקם

גלעד, דר' אסף לוי, נועה, רחל שריד ונעמי - כל אלה שמות סוגסטיביים ביותר ולחלוטין לא מקריים - הם מעידים (הן מראש וכמובן בדיעבד, אחרי הכרות עם ההצגה) על נעם אמיתי ומדומה, שאלת ההישרדות, רמו ללויים בבית-המקדש ולאסף הרופא, רמו לרחל המבכה על בניה ועוד כהנה וכהנה דברים שלמי שאינם דוברי עברית אין כל נגיעה אליהם. עצם עניין מדרש שם הוא ייחודי יהודי-עברי.

שבע הדמויות מוכנסות לוילה בינונית וישנה למדי ברחביה, בירושלים, למשך אחת-עשרה שעות, משבע בערב עד שש בבוקר. שלוש האחדויות האריסטוטליות הידועות לא הומצאו, כידוע, בישראל, אך יהושע מתווה כיוון לשימוש הייחודי שהוא יעשה בהן: העלילה נרמזת במובהק מארגון הדמויות; המקום והזמן, נתונים וקשיחים: אחת-עשרה שעות הן זמן קצר המומין, מצידו, פעילות קצרה יחסית ונמרצת כדי שבכלל "יקרה משהו", ואילו סגירתו של המקום מזמינה דחיסות, צפיפות - מילולית ומטפורית גם יחד. משלוש האחדויות האלה ניתן לנסח מעין חוק בויל דרמטי הנכון גם "כאן" וגם "שם" - אם נכניס בני-משפחה אחת לזמן קצר במקום סגור ונעלה את הטמפרטורה, ייווצרו תנאי-לחץ, שעל גבול - או כבר מעבר לגבול הפיצוץ הפסיכולוגי והדרמטי. תחבולת המחזה נשענת גם על כך שהדמויות אינן יודעות את מה שהצופים יודעים - מלחמת

ששת הימים כבר הייתה.

חוץ מציון הדמויות וכן המקום והזמן יהושע מביא עוד קולות המשתתפים בהצגה - של אנשי רדיו וקרייני תנ"ך וקוראן. קולות הרדיו האלה שואבים, כמובן, מהתלות שהייתה לישראלים במדיום הזה, כפי שידוע כל מי ששמע נוסעי אוטובוס משתתקים עם הפיפס

הארוך האחרון שלפני מהדורת חדשות בתקופות מתח, והן רבות, והנוסעים יודעים לפי נימת קולו של הקריין, עוד לפני החדשה הראשונה, מה היא תהיה. קולות הרדיו, בקונבנציה דרמטית, מרמזים על חדירתו של החוץ אל הפנים, ובמיוחד קורה כך באופן שיהושע משתמש בתזמורם ובדברים שהוא משמיע באמצעותם בלילה במאי.

בלילה המיוחד הזה במאי, יהושע שמח מאוד ביסודות הלוקאליים. שני ברושים מפגישים צמרות - הם עדיין שם! - הם מאפשרים לו לרתום אותם לדברים שהם גם אישיים יותר וגם כלליים יותר - ואין סתירה בין השניים, ולהביע כך מסר שהוא גם אישי וגם אנושי יותר, ואיננו "רק ישראלי". הלוקאלי, ייחודי הוא לעתים בבחינת קרש הצלה. תמיד הוא לבוש, בשר, גוף ומידי פעם בוקעת איזו רוח מהמסיכה, מהבגד או מהגוף. יהושע מוקיר את ברנר: "התיך נפלא את ההתעסקות האקטואלית בבעיות נפשיות, הוא עשה מוזיגה נכונה".

יותר מאשר בממצעים אחרים התלויים במלים, התיאטרון מסוגל ליצור קשר בין אנשים, הואיל וההתקשרות הדיאלוגית היא חלק בלתי-נפרד ממה שאמור לקרות על הבימה. לילה במאי מדגים בבהירות רבה, כיצד מחזה ישראלי הוא אמנם מאוד ישראלי, אך יש בו בגלל הישראליות שבו, גם מה להציע לאחרים.

מתוך "עיתון 77", יוני 1986 (עמ' 32-30)

דברים שנשא בכנס ירושלים לתיאטרון, תשמ"ז - המחזה מחוץ להקשרו - העברת מחזות מתרבות לתרבות (4-1 ביוני, 1986).

לאוזן עבריה רגישה שמות הדמויות ב'לילה במאי' מעלים רגשות: תרצה לוי, אבינועם שריד, עמיקם גלעד, דר' אסף לוי, נועה, רחל שריד ונעמי

Egypt
SINAI

Nabq

(Strait of Tiran)

Ra's ash
Shaykh
Humayd

מתוך יומנו של יוסי בלום, "כשקוראים לצנחנים", בהוצאת 'מערכות' צבא הגנה לישראל, 1972, שנכתב בהיותו צנחן בימי הכוננות שטרם מלחמת ששת הימים ובמלחמה עצמה.

בסוף 1966 כבר לא היה הכל כל-כך ורוד. המיתוך כבר נתן אותותיו. אפשרויות העבודה היו מוגבלות מאוד והמצב הכלכלי הרעיל את האווירה ונסך דיכאון כללי. סיסמאות-זעם ובדיחות הילכו ברחוב בערבוביה, על ממשלת-אשכול, עליו עצמו, על שריו ועל העניינים בכלל. בינתיים קיבלתי עבודה כמדריך נוער והתחלתי ללמוד באוניברסיטה. (עמ' 24)

יום א', 28 במאי 1967

בבוקר יצאנו לאימון שריון במחנה סמוך לתל-אביב. לאורך כל הדרך נראו הכנות קדחתניות למלחמה. שוחות נחפרו ושקי חול כיסו את פתחיהם של המקלטים. שוטר חמוש ניצב בצומת תל-השומר ובדק תעודותיו של אחד העוברים והשבים הנראה כערבי. בכל מקום בו עברנו הריעו לנו התושבים והשליכו למשאיות פירות, ממתקים וכל-טוב. שאקי, כרגיל, לא חיכה שהדברים יפלו למשאיות סתם-כך אלא כיוון את זרם הממתקים למשאית שלנו. "הלו, אדוני!" צעק לעובר-אורח, שעבר לתומו ברחוב, "זרוק הנה תיעיתונים האלה". בלי היסוס רץ זה לכביש וזרק את עיתון הבוקר אלינו. "תהיו בריאים!" נופף לנו, "כל הכבוד לצה"ל!" (עמ' 93)

מתוך יומנו של יהושע בר-דיין, "יומנו של חייל", בהוצאת אותפז בע"מ, 1968, שנכתב בהיותו חייל מילואים בגדוד טנקים בימי הכוננות שטרם מלחמת ששת הימים ובמלחמה עצמה.

שבת - 20.5.67

צבא רב יורד דרומה. על הפנים סימן שאלה, תהייה... בחור בשם יורם פריד מפרש, שלפי כל הסימנים נאצר יסגור את מיצרי טיראן בימים הקרובים, ועל צה"ל יוטל לפרוץ את ההסגר. באותה הזדמנות תקבל גם סוריה את שלה. האומנם?! מלחמה לא תהיה! פסק רפי, מי רוצה במלחמה? רוצים לחיות, לחיות בשקט ובבטחה, לחיות בבית, לחיות!

חנן רובנס, "מאחורי הקלעים של 'מבצע מוקדי'", עיתון "קצה המדבר", גיליון 84, 1.6.07, עמ' 4.

ילדים של שנת 1967. בני 14. בלענו כל רסיס מידע, בראותנו את האבות והצעירים יוצאים לנקודות איסוף ומתגייסים למילואים. נאצר היה שנוא הנפש, שכיכב גם במדורות ל"ג בעומר כאויב התורן של העם היושב בציון. תעלות הגנה נחפרו בחצרות הבתים, במושבות ובערים. לכל תעלה היתה צורה של למ"ד. "אם הפגז ייפול בקצה אחד ואתה תהיה בקצה השני - הלמ"ד יעצור אותו", כך הסבירו לי. קניתי את התסריט וחפרתי בטוריה תעלה, לאמא ולנו. מטר וחצי עומק והכל ביד. אחרי זה התחלנו לצבוע למכונות את הפנסים בכחול, ולכסות בניירות שחורים את החלונות. רדיו "קול הרעם מקהיר", שמאוחר יותר גם סיפר ש"נס ציונה", ראשון לציון ורחובות בידינו", סלסל כל העת באיומים ובהפחדות. בימים שבהם נקלטו רק שתיים-שלוש תחנות, "קול הרעם" היה פופולארי למדי. לאווירה הזו של פחד מאימת המלחמה, נוסף חוסר ודאות: מה הולך לקרות לאח של יוסף, לאבא של יפתח ומה עם המורה לספורט והמורה לביולוגיה. לוי אשכול גמגם, כולם דרשו את דיין, ושירי מולדת וגעגועים נתנו את הטון בימים מעוננים עד מעוננים מאוד. קדרו פני השמיים בחודש מאי 1967. ימי המתנה מתוחה.

יוצרי ההצגה

"גן הדובדבנים", "וריאציות לתיאטרון ותזמורת", "כולם רוצים להוליווד", "מיסטר ברינק"; תיאטרון החאן: "אוסר"; תיאטרון באר-שבע: "איזבלה", "בית הקפה"; תיאטרון בית לסיין: "אני לא רפפורט"; תיאטרון מדיטק: "פינוקיו", "שמשון בר לשון"; תיאטרון חיפה: "תופרות"; תיאטרון לילדים ולנוער: "הממלכה של קנסוקיי", "צבעים בחול"; תיאטרון תמונע: "סאלינגר". עיצוב תפאורה ותלבושות: סטודיו ניסן נתיב: "בשפל". עיצוב תפאורה: סמינר הקיבוצים: "פרסים". זוכת פרס יונסקו 1999 לעיצוב תיאטרון בפראג.

אורי וידיסלבסקי (מוסיקה)

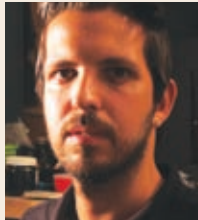
מלחין מוסיקה לתיאטרון, קולנוע ומחול. ייסד קבוצה מוזיקלית "הדיוואן". בין עבודותיו לתיאטרון: "הסוחר מוונציה", "כטוב בעיניכם", "ריצ'רד השלישי", "יוליוס קיסר", "משרתם של שני אדונים", "מנדרגולה", "מראה מעל הגשר", "כריתת ראש", "החילוני האחרון", "נוצות", "חצוצרה בואדי", "אקורדיונים", "גורודיש", "בוטרה", "השחקן", "עיר הנפט", "ריגוש", "נהג ציירת", "אהבה ממבט שלישי", "המכשפה", "יהוא", "נמר חברבורות", "מבקר המדינה", "אונור", "התאונה", "פונדק הרוחות", "עכו זיכרונות דור שני", "שש נשים מדברות על יופי", "הנסיגה ממוסקבה", "גוד ביי אפריקה", "חסמבה", "שעה יפה ליוגה", "שחקן מפתח". בין עבודותיו לקולנוע: "שחור", "ארץ חדשה", "פיתוי", "you are rejected", "between the sand and the sky"; בין עבודותיו למחול: "דירת שני חדרים", "חמורים", "במעברולת התשוקה", "תא", "דיו-כן", "רק גברים רוקדים". הלחין את "ילדי חורף 73", השיר האהוב מכל שירי הלהקות הצבאיות ומקום שני בתחרות "שיר השישים"; הוציא דיסק מוסיקת עולם "מוזאיקה" בשיתוף מיכל נגרין.

מאיר אלון (עיצוב תאורה)

מנהל מחלקת התאורה של תיאטרון "הבימה". בין עבודותיו: בתיאטרון הבימה: "שלוש נשים גבוהות", "מלחמת אחים", "סוניה מושקט", "קולות", "מכתב אהבה", "ואז התחבקנו", "מחילה", "נשיקת אשת העכביש", "אנשים קשים", "הבבונוים חוזרים", "במלחמה כמו במלחמה", "עקב אכילס", "מרי לו", "אוהבים את אופל", "מאמי", "פרפרים הם חופשיים", "אוסקר ודודה רוזה", "אני והוא", "תשמ'ד", "זמן אמת" ו"העז או מי זאת סילביה", "רכוש נטוש", "תקופת הסתגלות", "מישהו שישמור עלי", "סונטת סתיו", "הנהג של מיס דייזי", "שעה יפה ליוגה", "משוגעת", "כל החיים לפנינו", "טיקוצ'ין - בת-ים", "הזוג המוזר", "אוגוסט: מחוז אוסייג", "בגידה", "הקומקום והמטאטא". בתיאטרון בית לסיין: "בוז לירח", "מות הלבנה", "שקוף", "גפרורים", "חילופים אינטימיים", "שח ומט", "מצעד המלאכים", "הבית של מרוויין", "דואט לאחת", "מוחמד מנדל", "אידיוט לארוחה" ו"ביאנקה". למופעים: "חצר אחורית", "ג'ורג' וג'ני", ו"תמונות מתערוכה רחוקה". עיצב תאורה לקבוצת הפנטומימה של יורם בוקר: "גיזת הזהב" ו"חלומות באשפמיה". להצגות ילדים - בתיאטרון בימ"מא: "פרח נתתי לנורית".

אילן רונן

ערן עצמון

ילנה קלריך

אורי וידיסלבסקי

מאיר אלון

אילן רונן (בימוי)

מנהלו האמנותי של תיאטרון הבימה. מנהל אמנותי של קבוצת צעירי הבימה (1996-2004). מנהלו האמנותי של תיאטרון הקאמרי (1984-1992). מנהלו האמנותי של תיאטרון החאן (1975-1982). שותף להקמת הבמה הסאטירית בתיאטרון "צוותא" (1977). בין עבודותיו: "עקומים", "מחכים לגודו" (תיאטרון חיפה, על עבודה זו נבחר על-ידי אוניברסיטת מישיגן לאחד הבימאים הבולטים בשנות ה-80). בתיאטרון בית לסיין: "מותו של אנרכיסט", "תשוקה", "חשמלית ושמה תשוקה". בתיאטרון הקאמרי: "טוב" (הצגת השנה ובימאי השנה בעיתון "מעריב"), "קסטנר", "מיכאל קולהאס", "אמא קוראז", "גם הוא באצילים", "נורה", "חפץ", "הבכיינים", בתיאטרון הבימה: "החיל האמין שווייק", "קן הקוקיה", "מחכים לגודו", "הקומיקאים", "כתר בראש", "שלמה המלך ושלמי הסנדלר", "מלחמה", "הלהקה", "אנה קרנינה", "אוגוסט: מחוז אוסייג". זכה בפרסים ע"ש משה הלוי, שמעון פינקל, יוסף מילוא, פרס רוזנבלום. ביים את "קסטנר" בתיאטרון העירוני של הילברן, גרמניה (1988), ההצגה "מיכאל קולהאס" השתתפה בפסטיבלים בינלאומיים באדינבורג וורשה (1987/88), בסיבוב הופעות בגרמניה (1988) וברוסיה (1990). ביים את "גם הוא באצילים" בתיאטרון "מאלי" במוסקבה (1990). ההצגה "מחכים לגודו" השתתפה בפסטיבל מצ'סטר (1994), "מעגל הגיר הקווקז" בפסטיבל בינלאומי לתיאטרון גרמני (2000), "מלחמה" בתיאטרון "סטאבילה", טורינו, בתיאטרון "קאטונה", בודפשט, בתיאטרון "בולאנדרה", בוקרשט (אפריל, 2007), ב"תיאטרון דואה" פארמה (2008), ההצגה "אנה קרנינה" בבימויו השתתפה בפסטיבל UTE בבוקרשט 2009.

ערן עצמון (עיצוב תפאורה)

בוגר מסלול עיצוב במה בסמינר הקיבוצים, 2006. בין עבודותיו: בתיאטרון הבימה: "בראבו". בתיאטרון חיפה: "עץ אחרון בירושלים", "הר אדוני". בתיאטרון בית לסיין: "ברודווי פינת פרישמן", "ראודה", "אקווס", "הבאנליות של האהבה", "חלום של לילה בליל קיץ". בתיאטרון הספריה: "פיאף", "ריצארד השלישי", נדנדה בשניים". בתיאטרון הקאמרי: "סאלח שבת". בתיאטרון תמונע: "רומיאו ויוליה", במדיטק: "מפצח האגוזים", בפסטיבל עכו 2008: "מתחם התפודים" (זוכת פרס עיצוב תפאורה). בתיאטרון ערבי-עברי: "נשים זרות". בתיאטרון אורנה פורת: "הרפתקה בקרקס" (זוכת פרס עיצוב תפאורה בפסטיבל חיפה). בתיאטרונטו 2006: קפוצ'ינו ברמאללה".

ילנה קלריך (עיצוב תלבושות)

בוגרת אוניברסיטת תל-אביב בעיצוב תלבושות ותלבושות. בין עבודותיה בעיצוב תלבושות: בתיאטרון הבימה: "המאובן", "יום הולדת לג'וזפה", "הנאהבים והנעימים", "נודניק", "אנה קרנינה"; "המחלוקת", "שעה יפה ליוגה", "אוגוסט: מחוז אוסייג", "אילוף הקטן", "הזוג המוזר". בתיאטרון הקאמרי: "כובע הקש האיטלקי"; בתיאטרון גשר:

בעזה המשוחזרת
13.7.1967
FIRST DAY OF ISRAEL
מסל צנאי Military Administration

דב רייזר

נלי תגר

שרון אלכסנדר

עידית טפרסון

יובל סגל

דבורה קידר

טטיאנה קנליס-אולייר

השחקנים (לפי סדר האי"ב)

שרון אלכסנדר (עמיקם)

בוגר "בית צבי", 1987. בין תפקידיו: בתיאטרון הבימה: "הנפש הטובה מסצ'אן", "הדה גבלר", "מלינקי", "הבחורים בדלת ממול", "אוגוסט: מחוז אוסייג". בתיאטרון באר שבע: "אילוף הסוררת", "מותו של סוכן", "קומדיה של טעויות", "מהומה רבה על לא דבר", "מפיסטו", "עקרונות הכתיבה". בתיאטרון הספרייה: "בנו כופתא בוכתא", "ההבטחה". בתיאטרון הסמטה: "אשתי הנצחית לשעבר", "מלחמת טרויה לא תהיה". בתיאטרון הקאמרי: "אלמה", "מעין הגופרית". בבית ליסין: "המים זוכרים", "סינית אני מדברת אליך". הקים בית ספר למשחק בו הוא מלמד עד היום. השתתף בסרטים ובסדרות טלוויזיה, ביניהם: בקולנוע: "פצעי בגרות", "אהבה אסורה", "אחד משלנו" (עליו זכה בפרס שחקן השנה, 89), "גמר גביע", "נשיקה במצח", "אישה זרה", "חסד מופלא", "סיפורי תל אביב", "החיים על פי אגפא", "כרוניקה של אהבה", "פיתוי", "מינכן", "מפטיר", "סוף שבוע גליל". בטלוויזיה: "שרה אהרונסון", "קפה פריז",

"משחקי ילדים", "סיבת המוות רצח", "שבתות וחגים", "מיכאלה", "טלנובלה בע"מ", "האלופה", "מסכים", "בובות".

עידית טפרסון (תרצה)

בוגרת "בית צבי", 1984. בין תפקידיה: פסטיבל עכו 84: "שבועת אמונים". בתיאטרון החאן: "תהילה", "הדיבוק" (לאהלה), "פעמונים בירושלים". בתיאטרון הבימה: "המשפט", "נמר חברבורות", "הבית ברחוב שינקין", "משרתם של שני אדונים" (ביאטריצה), "מלך היהודים", "רוקדים בלונאסה" (מגי), "קן הקוקייה" (האחות ראצ'ד), "טנגו" (אליאונורה), "מונולוגים מהוואגינה", "שבוע" (תמר), "אליס", "בגדי המלך" (לילי מינרווה), "כתר בראש" (בת שבע), "אכזר ורחום" (אמליה), "הלהקה" (שולה), "פירורים" (פרידה), "שעה יפה ליוגה" (נלה). תיאטרון באר שבע: "על קלות דעת וצביעות", "הביצה" (רוז), "מקהלת אי הסכמה", "תזמורת על תנאי" (עלמה), "תמונת צייד", "אילוף הסוררת" (קטרינה), "רק בימי ראשון", "לכודים ברשת" (רוז), "קומדיה של טעויות" (אדריאנה), "טובת המולדת" (ליז). תיאטרון

יום ראשון לפתיה
ה' תמו
OPENING IN GAZA

חיפה: "חיי נישואים" (תיאה). תיאטרון בית ליסין: "פשעי הלב" (מג). תיאטרון הקאמרי: "אלוהים יודע" (בת שבע), "אבודים ביונקרס" (בלה), תיאטרון הרצליה: "גב' קליין" (פולה). תיאטרון הספרייה: "בדמי ימיה", "כוכבים עם שחר" (אנה). "איך אוהבים האחרים" (פינה). "שירת הגירפה". בטלוויזיה: "שלמה המלך", "כן, מה?!", "קולנוע: נישואים פיקטיביים", "עונת הדובדבנים", "מדורת השבט".

יובל סגל (אבינועם)

בוגר ביה"ס למשחק יורם לוינשטיין 2000. עד גיל 22 היה אלוף הארץ בסיף. בתיאטרון הבימה: "זוגיות", "במלחמה כמו במלחמה", "עקב אכילס", "צורה לאהבה", "הנאהבים והנעימים" (עזריאל), "חודש בכפר" (אלכסי), "אכזר ורחום" (ג'ונתן שר בממשלה), "חתונה מושלמת", "אנה קרנינה"; בתיאטרון בית ליסין: "רצמבר"; בסדרות הטלוויזיה: "טירונות", "ו"המכון", "פרשת השבוע"; בקולנוע: "זמן אוויר", "מתנה משמיים", "לרקוד", "אלוהים של מלכה"; בטלוויזיה: מנחה "טלסינימה", "קצרים", כותב ומשתתף בסדרת הטלוויזיה "טקסי דריבר" בערוץ 2 (רשת).

דבורה קידר (רחל)

בוגרת "הסטודיו של הבימה". הופיעה בכל תיאטרונים ישראל. בין תפקידיה: בתיאטרון הבימה: "תמרה" (דודה נחמה), "משפחה" (האימא), "חודש בכפר" (אנה סמיונובה איסלאיבה), "מועדון האלמנות העליונות" (דוריס), "החותנת" (חיותה); בתיאטרון בית ליסין: "נומה עמק" (סבתא טניה), "פילומנה" (רוזליה), "חמץ" (ברכה), "היורשת" (סבתא מלכה); בתיאטרון הקאמרי: "המלך אובו" (אימא אובו), "חתונת הדמים" (האומנת), "לאחר הנפילה" (האם), "קרום" (האימא). כמו כן משתתפת בתכניות טלוויזיה ובסרטי קולנוע. זוכת פרס רוזנבלום על מפעל חיים, לשנת 2002, יקירת העיר תל-אביב 2009.

טטיאנה קנליס אולייר (נעמי)

בוגרת האקדמיה למשחק, בוקרשט, רומניה. עלתה ארצה ב-1978. בין תפקידיה: בתיאטרון הבימה: "נסים ונפלאות בקופסות שימורים", "הדוד ואניה" (סוניה), "האב" (לאורה), זוכת פרס פינקל, "אדם", "חתונת הדמים" (הכלה), "אותלו" (אמיליה), "נושים", "שלוש אחיות" (מאשה), "שלוש נשים גבוהות" (אישה ב'), זוכת פרס קלצ'קין, "סוניה מושקט" (פאולה), זוכת פרס קלצ'קין, "מדרוך למטייל בוורשה", "יומנה של אנה פרנק",

"קפואים", "זמן אמת", "משוגעת" (אדית פלציג); בתיאטרון באר-שבע: "איבאנוב", "מידה כנגד מידה", "שש נפשות מחפשות מחבר", "אגדות מיערות וינה", "אפר", "מודליאני", "שפע"; בתיאטרון חיפה: "מלחמת טרויה לא תהיה" (הלנה), "אנטיגונה" (אנטיגונה); בתיאטרונטו: "הקארקאל"; בטלוויזיה: "קסטנר", "קו 300", "המכון". זוכת פרס "כינור דוד" ו"ורד הכסף" כשחקנית השנה ב-1981. מלמדת משחק בסמינר הקיבוצים, שם ביימה: "הקייטנים", "השחקן". ביימה בתיאטרון הבימה: "פרפרים הם חופשיים" (פרס הבימה 2004), "מישהו שישמור עלי".

דב רייזר (דר' לויז)

בוגר "בית צבי", 1971. בין תפקידי: "הפיזיקאים", "משפט הקופים", "אמיל והבלשים" בהם הופיע ב"הבימה" כילד. בתיאטרון הבימה: "מעגל הגיר הקווקזי", "גן ריקי (יואב), "הנפש הטובה מסצ'ואן" (ואנג), "גן הדובדבנים" (יאשה), "סוף ההתחלה", "עסק משפחתי" (בנדיקט), "רעל ותחרה" (טדי), "מלך היהודים", "משרתם של שני אדונים" (פנטלון), "הדה גאלר" (השופט), "ביקור הגברת הזקנה" (ראש המועצה), "הקוקוריקו" (פונטיניאק), "החיייל האמיץ שוויק", "ההולכים בחושך", "קן הקוקייה" (הארדינג), "חבילות מאמריקה" (יואל ברגר), "ללכת עד הסוף" (רודולף), "הנאהבים והנעימים" (אלתר), "בגדי המלך" (אלכסנדר טורנו), "חודש בכפר" (שפיגלסקי), "מבקר המדינה" (צוקר), "מישהו שישמור עלי", "פירוורים" (אליקו), "החגיגה" (פול), "דיבוקים", "טיקוצ'ין - בת-ים". בתיאטרון לילדים ולנוער: "הלילה השנים עשר" (סר אנדרו אגצ'יק), "אנה פרנק" (קראלר), "טומי תם" (המלך). בתיאטרון באר שבע: "טרטיף" (טרטיף), "הלילה השנים עשר" (מלווליו), "אופרה בגרוש" (מקי סכינאי), "מסיבת יום הולדת" (סטנלי), "המיוזנטרופ" (אלצסט), "צריך פיאט בחיים" (אנטוניו), "המתאבד" בתיאטרון הקאמרי: "סולומון גריפ" (יהושע), "מהגוני" (גים), "אורזי המזוודות" (זיגי). בתיאטרון הספרייה: "בשפל" (שחקן), הנרי הרביעי" (הנרי); בטלוויזיה: "זהו זה", "סיפורים בראש", "רחוב סומסום", "מוצ'ש", "הכול נשאר במשפחה".

נלי תגר (נועה)

בוגרת הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין, 2008. בתיאטרון הבימה: "אוגוסט, מחוז אוסייג", "בקולנוע: "אחות זרה" (זוכת פרס וולג'ין), "ידיים קשורות"; בטלוויזיה: "מעורב ירושלמי", "שירות חדרים" (תפקיד ראשי).

נשאר לך רק לבחור את המקומות...

בתיאטרון הבימה
עד 60% הנחה ברכישת כרטיס למנוי פיס,
(לא כולל מחזות זמר)
טלפון קופה: 03-6295555

להצטרפות חייג 3990*
פרטים נוספים באתר האינטרנט:
www.pais.co.il

כל המשפחה זוכה
מנוי פיס
מפעל הפיס

חדש! סדרת עוגיות השוקולד של לחמי

עוגיות חמאה צרפתיות בשוקולד חלב | קוקי טרפינו- פיצפוצי עוגיות בקרם אגוזים בציפוי שוקולד חלב | עוגיות שקדים בציפוי שוקולד חלב

לחמי
קסם טעמים וניחוחות

קונדיטוריה לחמי בע"מ - ת.ד. 719 נהריה, 22106 טל': 04-9521215 info@lachmi.com
ניתן להשיג ברשתות השיווק ברחבי הארץ

Cal מציגה פתרון אשראי שתפור למידות שלך

אשראי אחראי

עוזר לך, לא מסבך אותך ויושב עליך בול!

Cal משיקה תפישה חדשה של אשראי אחראי המותאם לצרכי הייחודיים וליכולת הפיננסית שלך ועוזר לך לעמוד בהחזר החודשי וזאת באמצעות מגוון מוצרים וכלים פיננסיים מתקדמים:

מחשבונים פיננסיים עוזרים לך לתכנן ולנהל טוב יותר את התקציב שלך

הלוואה של עד 30,000 ₪, ללא ערבים ובתנאי החזר נוחים

מאפשר לך מעקב נוח ופשוט אחר הוצאותיך, גם באמצעות תצוגות גרפיות מגובות

Cal-Online

פריסת החיוב החודשי לתשלומים, לפני מועד החיוב ואפילו אחרי

פריסת תשלומים

מידע אישי, התראות ועידכונים שוטפים על פעילותך בכרטיס

CalSMS

כרטיס המאפשר לך לבחור כמה ומתי לשלם, וכך לשלוט על ההוצאות

Active

סכום קבוע שיחויב בכרטיס מדי חודש בהתאם להכנסות וההוצאות שלך

חיוב חודשי קבוע

בכפוף לתנאי השירותים ואם המוצרים ולשקול דעתה של Cal. החברה רשאית לשנות ואם להפסיק את כל אחד מן השירותים המוצעים בכל עת. טלח.

לחיות בכון

לקבלת פתרון אשראי שמתאים לך:

www.cal-online.co.il *3338